

SBOROVÝ DOPIS

strašnického sboru Českobratrské církve evangelické
únor 2013

č. 24

VELIKONOČNÍ

**NENÍ LEPŠÍ NA TOM SVĚTĚ, NEŽ V POKOJI BÝVAT,
MÍSTO ZLOSTÍ, MRZUTOSTÍ, PÁNU BOHU ZPÍVAT**

EDITORIAL

EV předposlední den letošního ledna uplynulo 100 let od narození prvního strašnického faráře Lubomíra Balcara. Zemřel jako padesátník, takže jen nemnoho dnešních strašnických evangeliků si ho pamatuje osobně. Vzpomínky těch nemnohých jsou však silné a krásné, tak jako silná a krásná byla osobnost jejich duchovního pastýře. Uměl by o něm hodně povědět i Jiří J. Otter, který se ve svém ohlédnutí vrací do časů, kdy po svém příchodu do Prahy často vypomáhal ve Strašnicích.

Milena Reimannová a strašnický sbor, to je oboustranná srdeční záležitost. Ukončení aktivní služby v kanceláři je důvodem k upřímnému poděkování za všechnu její dosavadní práci. Nejde však o loučení, půjdeme přece spolu dál v radostném sdílení sborového společenství. Ostatně věřili byste, že v čele tohoto společenství stojí již dvacet let Pavel Klinecký? A jakže to tenkrát bylo, že sbor nečekal obvykle dlouhou dobu na nového pastýře?

Schválení zákona o vyrovnání státu s církvemi nás nutí stále častěji přemýšlet a připravovat se na situaci, která nastane v průběhu dalších let postupným snižováním státního příspěvku církvím až k jeho úplnému zastavení. Když za této situace zůstaneme věrnými a ve své otevřenosti budoucím věcem pokornými, bude i nám patřit Jozuovo slovo, pronesené ke zneklidnělým Izraelcům před jejich vstupem do neznámé země: „Posvěťte se, zítra zajisté učiní Hospodin divné věci mezi námi“.

Záleží tedy na nás, ale ne především na nás. Naším hlavním úkolem nadále zůstává „zpívat Hospodinu píseň novou“. Nezapomínejme na slova vděčnosti a chval ani když nám někdy do zpěvu zrovna není, život všelijak bolí, pochybnosti sužují a jistoty se ztrácí.

„Není lepší na tom světě než v pokoji bývat, místo zlostí, mrzutostí, Pánu Bohu zpívat“ (píseň 611).

Přeji Vám hezké a klidné počtení.

Jan Balcar

PŘEČETLI JSME:

VŠECHNO AŽ VOLNĚ PLYNE

Ptáte se mě na konkrétní cenný důraz v orientálních náboženstvích, který považuji za zajímavý?

Taoismus na rozdíl od buddhismu, který je sebezřeknutím, a džinismu, který je soucitem, a konfucianismu, který je podřízením se řádu, taoismus je sebeodevzdání vnitřní spontaneitě dění. A tedy odpor vůči každému znásilňování, tedy vůči agresi, která často kompenzačně kolem nás bují, až je to hrůza. Čili Lao C' byl podle mého přesvědčení jakýmsi takovým nevlastním bratříčkem Komenského, který říkal – všechno až volně plyne, buď násilí vzdáleno věcem. A samozřejmě Komenský měl jednoho významného duchovního tatíčka Chelčického. To je hluboká naše tradice. A pokud se k ní znova nevrátíme, pokud se jí nedobere-me, tak to bude špatné.

Jan Heller

BSAH

Editorial	2
Biblická úvaha (Tomáš Najbrt)	3
Sto let od narození prvního strašnického faráře (Jan Balcar)	4
Výroční zpráva o životě sboru (Pavel Klinecký)	6
I sbor potřebuje dobrou duši (Pavel Klinecký)	12
Ivan Jilemnický (Jan Balcar)	13
Jiří J. Otter: Moje zvláštní členství ve strašnickém sboru (Jan Balcar)	14
Peníze a obětavost – jak na tom jsme? (Martin Šubert, Martin Řeháček)	15
Vzpomínka stará 20 let (Jan Balcar)	17
Hospodaření sboru (Milena Reimannová)	18
Rozhovor se Zuzkou Rákosníkovou (Ladislav Janeček)	20
Základní údaje o sboru (Tomáš Jelínek)	22

RADUJTE SE!

**Radujte se v Pánu vždycky,
znovu říkám, radujte se!
Filipským 4,4**

Radost je projevem lidského citu, lidských emocí. Křesťané jsou také lidé. Mají se radovat a je to dokonce zdůrazněno a zopakováno. Nemáme se utápět ve svém hříchu a úmyslně trpět nebo se stavět do mučednické role. Jsme lidé a jsme křesťané. Mohli bychom parafrázovat výrok o soli, bez níž by svět neměl svoji slanost, a můžeme dodat, i mastnost, byl by „nemastný neslaný“, nebo výrok o světle, bez něhož by se svět ztratil v temnotě. Jsme také radostí světa.

Jako křesťané, tedy Kristovci, přinášíme světu v Pánu Ježíši Kristu radost, která je pro všechny lidi všech národů a ras, každého věku, pro muže i ženy, pro celé stvoření, ale i pro nás samé.

Radujte se! To je výzva do všedních dní i na neděli, před Vánoce, ale i před Velikonocemi, na začátku roku i na jeho konci, na jaře i na podzim. Radujte se! To je výzva! Zahodte chmury a smutky a uvědomte si, že Pán je pořád s námi. Je s námi se svým odpuštěním a pochopením, svou moudrostí a silou, a my z toho můžeme mít užitek a právě onu radost.

Když člověk ztratí radost z toho co dělá, co mu pak zbude? Je tolik věcí, ze kterých se můžeme radovat. Často nám ale naši radost zatemní a zakazí to, že toužíme po dalších a dalších věcech, jsme neskromní a odmítáme se radovat z toho, co máme teď a tady, přímo před sebou.

Celý dopis je naplněn duchem křesťanské radosti z evangelia, v jehož světle přestávají být hříchy a trápení posledními skutečnostmi. Ve svých výkladech vychází apoštol Pavel ze staršího křesťanského hymnu, který cituje ve druhé kapitole: *Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.*

A toto má být naší základní radostí, od které můžeme odvíjet všechny další radosti i skutečnosti v našem životě. Radujte se v Pánu, radujte se vždycky a znovu a napořád, protože Pán Ježíš se raduje spolu s námi a má nás rád. Jak píše apoštol v závěru svého dopisu: Jste mou radostí. Mít rád a mít radost – ta slova jsou spojena. Kdo neumí mít radost, jen těžko může mít rád. A proto, jak nás vyzývá povoláný svědek víry, mějme rádi a radujme se v Pánu, znovu a znovu a vždycky!

Tomáš Najbrt

S TO LET OD NAROZENÍ PRVNÍHO STRAŠNICKÉHO FARÁŘE

**LUBOMÍR
BALCAR**

(30.1.1913 – 3.3.1968)

Spanem prezidentem (1934)

Pozorný a citlivý k lidem kolem sebe a neskonale laskavý v jednání s nimi – takový byl první strašnický kazatel Lubomír Balcar. Jeho oči se smály a vyzařovala z nich dobrota.

Už v dětství prý bavil své okolí. Po celý život byl velmi společenský. Měl rád lidi a jsem přesvědčen o tom, že do základů strašnického sboru zakódoval to, že lidé se tady mají mít rádi a dělat si dobře, protože jiná odpověď na přijaté boží milosrdenství není ve společnosti křesťanů ani možná.

Narodil se v Brně, kde vystudoval klasické gymnázium. Už tehdy ho zaujala literatura. Jako dvanáctiletý redigoval tištěný mládežnický časopis s příznačným názvem Úsměv. Teologii odešel studovat do Prahy na tehdejší Husovu bohosloveckou fakultu. Po ročním pobytu ve Švédsku a po vikářování u Klimenta přijal pozvání do Strašnic. 19. března 1939, čtyři dny po vstupu německých vojsk do Prahy a zřízení Protektorátu Čechy a Morava, byl Lubomír Balcar ve Strašnicích zvolen prvním kazatelem. Na úsvitu Pražského jara, pět měsíců před vstupem vojsk „bratrských“, v březnu 1968, náhle zemřel v Olomouci k velkému zármutku nejbližších i celého sboru. Bylo mu 55 let. Léta války a komunistické totality v čele sboru, trvale veliké pracovní vytížení a vnitřní angažovanost ve starostech druhých spolu s oblibou nezdravých jídel a téměř nulovým vztahem k po-

hybovým aktivitám asi v součtu nemohlo vyústit jinak.

Jako tátu jsme si ho s bratry až tolik neužili, protože se příliš nasazoval ve svém povolání. O to intenzivněji jsme vnímali při společně prožívaných chvílích, jak nás má rád. V naší mamince měl obětavou ženu s obrovským pochopením a pracovním nasazením doma i ve sboru.

Při povolání kazatele se alespoň občas vracel k literární práci. Za války redigoval Kostnické jiskry, celý život psal básně, písňové texty a povídky. Většinu z nich adresoval dětem. Nedělní škola byla jeho velikou láskou. Chodil do ní i dnešní strašnický kazatel Pavel Klinecký.

Dlouhověkost je úžasný dar od Hospodina, ale zřejmě ne dar nejdůležitější. Lubomír Balcar svěřenou hřivnu rozmnožil tak, že přinesla mnohonásobek. A o to asi jde.

Jan Balcar

PÁN BŮH JE LÁSKA

Pán Bůh je láska, to z Písma víš,
On se i k tobě sklání.

Když se mu v modlitbě přiblížíš,
dá ti své požehnání.

Pán Bůh je láska, to z Písma víš,
On se i k tobě sklání.

Někdy tu lásku však pocítíš,
až když tě život zraní.

1. část písně 203 EZ

MALÍČEK VYPRAVUJE

Já jsem malý prstíček,
říkají mi malíček.

Na ruce však nejsem sám,
ještě čtyři bratry mám:
palečka a prostředníčka,
chlubivého prsteníčka,
a pak ještě jeden tu je,
co rád všechno ukazuje.

Pět je nás - to není málo,
jak by se ti možná zdálo.

Velkou, pane, sílu máme,
protože si pomáháme.

Ze stejnojmenné sbírky dětských básní

S manželkou Evou (1940)

Poslední vánoce (1967)

VÝROČNÍ ZPRÁVA O ŽIVOTĚ SBORU V ROCE 2012

Vytvořit výroční zprávu za uplynulý rok je povinnost staršovstva, uložená církevními řády. Součástí sborového dopisu je výroční zpráva záměrně; není třeba ji hlasitě opakovat při výročním sborovém shromáždění. Každý má také možnost se nad údaji zprávy v klidu a s dostatkem času zamyslet.

Výroční zpráva zahrnuje všechny důležité oblasti života sboru. Není to jen kvůli statistice. Čtenář je tak alespoň v textu přiveden tam, kde to možná ve sboru nezná. Nahlédne do

práce s dětmi, ač sám má možná děti dospělé. Podívá se na „Chvilé ticha“, kam obvykle nechodí. Dostane tak inspiraci, čím vším sbor slouží, nebo co chybí. Co by mohl využít, nebo čím by mohl přispět. Kde má sbor své silné stránky a kde slabší. Zkrátka jak běželo v uplynulém roce naše společné dílo.

Výraznou změnu do života sboru v loňském roce přinesl roční vikariát Marka Feigla. Muž výrazného intelektu i vzdělání, pracovitý i obětavý přinesl oživení jak na kazatelnu, tak do další sborové práce. Setkával se rád se členy sboru, s některými vytvořil milý osobní vztah. Když na podzim odcházel, projevila se jistá nevýhoda vikariátu: vztahy, vytvořené původně z pracovních důvodů, jsou po roce opět rozvázány, přestože přerostly ve vztahy bratrské a osobní. Od podzimu pracuje farář Marek ve sboru v Opatovicích, kam jej sbor doprovázel četnou účastí při ordinacním a instalačním shromáždění i modlitbou.

Počet členů sboru v loňském roce stoupl o deset. Ano, bylo více křtů a přistěhování, než úmrtí. Víme však, že to je skutečně jen statistika, o mnoha zapsaných strašnických evangelících již léta nevíme. Navíc se množí počet těch, kteří nejsou členy sboru, někdy jimi ani být nechtějí, ale přicházejí na sborová setkání, na bohoslužby, „Hovory“ i „Chvilé ticha“. Trend? Možná, jistě i letité pochyby o smyslu in-

stituce a úředního členství. Ostatně: jaký rozdíl je mezi pravidelným účastníkem sborového života, členem sboru, a tím, který „zapsán“ není? Vlastně jediný: člen sboru nese odpovědnost za sbor, není hostem, nýbrž domá-cím. Je to jeho sbor, jeho sborový dům, v jeho modlitebně zní jeho varhany...

Práce ve sboru, viděno v přehledném schéma-tu, nedoznala výraznějších změn. Žádná nová aktivita nepřibyla, žádné setkání nebylo. Sbor tak prokazuje na jedné straně vysokou míru trvanlivosti (nebo setrvačnosti?), na dru-hé straně se ukazuje, že není čas, prostor či po-třeba pro setkání nová.

Bohoslužby v minulém roce vedli především oba kazatelé, farář (36x) a vikář (14x). Bratr Ma-rek se objevoval na kazatelně častěji, než ob-vykle vikáři přijímají, vedení bohoslužeb a ká-zání právem považoval za hlavní díl kazatelské práce. Tak přišli méně ke slovu naši obvyklí ka-zatelé, kteří zastupují faráře v létě či v přípa-dě jiné nepřítomnosti: Dan Páleník kázal 2x, ostatní kazatelé, Pavel Hanych, Tomáš Najbrt, Martin Řeháček vedli bohoslužby jednou. Kromě toho jsme jednou přivítali pražského se-niora Romana Mazura (bohoslužby se slibem staršovstva), jednou faráře Miroslava Erdinge-ra ze sboru v Kobylisích. Na Silvestra pak opět celé bohoslužby připravila mládež pod vede-ním Dana Páleníka, slovem posloužil Benja-min Klinecký. Průměrný počet účastníků bo-hoslužeb byl 112 (předloni 115), s maximem 230 (bohoslužby s vánočním divadlem 16. 12.) a minimem 32 (26. 12.). Celkovou nižší účast na bohoslužbách o Vánocích způsobil kalen-dář – bohoslužeb bylo v roce 2012 opravdu hodně. Otázkou pro staršovstvo je, zda v po-dobném případě držet všechna shromáždění; v řadě sborů se bohoslužby na svátek mučed-níka Štěpána nekonaly.

O varhanní doprovod se v minulém roce sta-raly především naše stálé, spolehlivé a oblíbe-né varhanice Rut Nečasová a Eva Waldman-

nová. K nim v průběhu času přibyla trojice varhaníků, jejichž služba již zdaleka není pou-hým záskokem: Ondřeje Scholtze, Jana Růžka a Jana Coufala. Hudební složka bohoslužeb tak dostala mnohem větší pestrost, věříme, že je to dobré obohacení liturgie.

Dětské bohoslužby se konaly každou neděli kromě letních měsíců. Také při některých svá-tečných bohoslužbách pro dospělé mají učitelé „pohotovost“ – jsou připraveni a sejdou-li se děti, nedělka se koná. Průměrná účast (23,5 dětí) byla o jedno a půl dítěte vyšší než předloni, rodiče přicházejí i s menšími dětmi rádi a pravidelně. Učitelé se v této práci střída-jí, máme radost z vysokého zájmu o tuto prá-ci, učitelů nedělky máme, přes jejich fluktuaci kvůli studiu, zahraničním pobytům, stěhová-ní i dalším zájmům a aktivitám, ve sboru stále dost. **Vánoční divadlo**, autorská práce celého týmu učitelů, spisovatelů i hudebníků je akti-vita výjimečná, právě jen díky řadě obětavých spolupracovníků ji lze podnikat.

K práci s dětmi v našem sboru patří již samo-zřejmě i **letní tábor Nedělní školy**. Loni se jej účastnil rekordní počet dětí, 46. Deset vedou-cích, často profesionálních pedagogů, se po-staralo o herní, sportovní i duchovní program. Tábor byl otevřen kamarádům našich dětí mi-mo sbor i dětem z jiných sborů. Tábor se ko-nal poprvé v profesionálním táborovém stře-disku Zátíší v Plasech u Plzně. Pro rok 2013 je připravena další změna místa, věříme, že opět k lepšímu.

Na Nedělní školu navazuje práce s dětmi v týdnu. Má tři podoby: **vyučování mlad-ších a starších dětí**, setkávání konfirmandů a dramatický kroužek. O práci s dětmi v týdnu se starají studenti evangelické teologie nebo absolventi tohoto studia, manželé Bětka a Pa-vel Hanychovi a Martin Řeháček. Již loňská výroční zpráva připomínala problém většiny rodičů: nebydlí-li v blízkosti sboru a nemají-li dostatečnou zásobu babiček a dědečků, kteří

by s dětmi přicházeli, setkávání v týdnu se nemůže účastnit řada dětí, které by chtěly a měly. Přesto se děti setkávaly ve vyšším počtu než předloni (11). Uvažovali jsme i o možnosti dalšího setkávání dětí – na východním okraji Prahy, kde bydlí řada rodin ze sboru (Kolovraty, Šestajovice, Újezd nad lesy), „logistické“ obtíže takového setkávání jsou však zatím nad síly rodičů i faráře. Na dětské biblické hodiny navazuje časově **dramatický kroužek**, který vede Filip Dušek. Děti tu hrají hry, učí se spolupracovat a připravují své vystoupení pro adventní a velikonoční odpoledne. Vedoucí našeho dramataku je zkušený pedagog s letitou pedagogickou praxí, sám absolvent dramatického oboru v ZUŠ. **Setkání konfirmandů** (3), která občas doplňovali konfirmandi předloňští i starší, byla završena podzimní konfirmací. Od podzimu se pak schází nová skupina, podstatně početnější (10 + 3 starší). Práce s touto skupinou je faráři zvláštní radostí, kéž by tomu tak bylo i u ostatních účastníků!

Mládež se scházela podobně jako v roce 2011 v průměrném počtu 9 účastníků. Zůstalo zpívání, biblický program, někdy program druhý. Spolupráce při rozhlasových bohoslužbách, několik koncertů v domově pro seniory, letní pobyt na horách s výlety i večerním tématem (v roce 2012 vybrané biblické příběhy formou prožívání při jejich dramatizaci), divadlo mládeže při adventním i velikonočním sborovém odpoledni, také při seniorátní divadelní přehlídce „Svatí blázni“, to vše patří k pravidelné činnosti mládeže.

Rovněž další generační setkání se ve sboru konají pravidelně. **Třicátníci** se v roce 2012 sešli třikrát (17), úterní večery se zajímavými hosty nad aktuálními tématy připravovali manželé Čapkovi. Tato setkání jsou otevřena i těm, kteří se mezi třicátníky již nebo ještě počítat nemohou. **Střední generace** se schází každý týden (10), biblický úvod s rozhovorem je střídán někdy četbou, jindy následuje pouze volné povídání. Také **starší generace** (17) se schází

každý týden, zde je hlavním programem Bible, v loňském roce nejprve starozákonní kniha Exodus, od podzimu pak Skutky apoštolů.

Další tři sborové aktivity nejsou ohraničeny generačně, nýbrž tematicky. **Modlitební skupina** (8) se schází již více než dvě desítky let v bytě jednoho z účastníků. Zahrnuje biblickou úvahu, rozhovor o ní, o sboru i o radostech a starostech účastníků a jejich blízkých. Těžištěm pak je samozřejmě modlitba, jiná než tichá soukromá, jiná než při bohoslužbách, jiná než před jídlem; modlitba děkovaná i přimluvná, modlitba jako „vylití duše před Hospodinem“ (Žalm 42). **„Chvilé ticha“** (5) je také setkáním, kde těžištěm je modlitba, vlastně meditace, tedy ztišení. Někteří při něm sedí na zemi, jiní na židlích, podobně jako ve francouzském Taizé. Půlhodinové ticho je přerušeno pouze dvěma třemi kánony či chvalozpěvy, hlasitou modlitbou vedoucího a mikroúvahou nad dvěma biblickými verši. **„Hovory nejen pro křesťany“** (7) chtějí jednak podat základní informaci o základních tématech křesťanství, jednak nad nimi umožnit otevřený rozhovor. V posledních letech se však jejich podoba proměnila: většina účastníků byli křesťané, někteří studenti teologie, setkání pak dostala podobu bohosloveckého semináře s výsostně teologickými, filosofickými a religionistickými tématy. Setkání byla velmi zajímavá a poučná, původní záměr však zůstal nenaplněn. Na podzim jsme se rozhodli ke změně. Jednak se objevilo několik zájemců o základní, byť poučenou a hlubokou informaci o základech křesťanství, jednak jsme tušili, že bude vhodné časově navázat „Hovory“ a „Chvilé ticha“, účastníci tak mají možnost navštívit v případě zájmu obě setkání. Vše se koná v pátek, na Hovory i Chvilé ticha pak navazuje setkání střední generace, tak všichni, kteří se chtějí účastnit, mají program na celý páteční večer. Na návštěvnosti „Hovorů“ i „Chvilé ticha“ se tato změna projevila pozitivně.

Výroční shromáždění v roce 2012 volilo nové **staršovstvo**. Byla to změna v posledních dvaceti letech snad nejvýraznější, plná polovina dosavadních presbyterů (8) se rozhodla dále nekandidovat: Pavla Červenková, Alena Liebigová, Milena Reimanová, Petr Brož, Walter Hanusch, Pavel Hanych, Jiří Slouka a Marek Turnský. Novými presbytery byli zvoleni Jakub Čapek, Marcela Gregorová, Ivana Jilemnická, Rut Nečasová, Monika Rousová, David Röhrich, Jan Souček a Martin Šubert. Spolu s těmi, kteří již presbyterskou funkci zastávali (Jan Balcar, Irena Chlebounová, Ladislav Janeček, Petr Kocna, Jiří Kubias, Jana Potočková, Martin Řeháček a Ondřej Smolík) pak vytvořili nový tým, který při své první schůzi zvolil **kurátorem** sboru opět Petra Kocnu, **místo-kurátorem** Ladislava Janečka. Staršovstvo se schází 1x měsíčně, i v novém složení dosvědčuje, že jeho jednání jsou klidná, moudrá a věčná. V záležitostech technických a hospodářských dává staršovstvu svá doporučení **hospodářská rada**, i to přispívá věčnému jednání staršovstva. Hospodářskou radu tvoří presbyterka a někteří presbyteri (Jana Potočková, Petr Kocna, Ladislav Janeček, Jan Balcar) a odborníci přizvaní podle potřeby (Jiří Kolařík, Pavla Červenková, Milena Reimanová i člen staršovstva Jiří Kubias).

Služebnou úlohu spolehlivě plní i **křesťanská služba**. Sestry se schází jednou měsíčně (14), aby

si rozdělily služby při nedělním občerstvení na kruchtě, distribuci gratulačních dopisů, vyslechly zprávy o návštěvách, o těch, kteří by přivítali rozhovor či praktickou pomoc. Účastnice, samy již mnohdy seniorky, pracují velmi obětavě a vítají, jestliže jejich řady doplní mladší členky sboru.

Kancelář sboru tvořil v roce 2012 tým tří: sborový bratr Tomáš Jelínek nesl veškerou tíhu sborové administrativy, sestra Milena Reimanová pracovala jako účetní, oběma pak vy-

pomáhala dobrovolnice sestra Wanda Malá. Protože práce v kanceláři zahrnuje mnoho menších i větších věcí a bratr Tomáš je pořád ještě „v záběhu“, pomáhaly obě sestry, kde bylo potřeba. **Kostelnické práce** vykonávají již řadu let Jana a Kateřina Potočkovy, nenápadnou, ale časově i fyzicky náročnou práci odvádí na mnohem víc než sto procent. Na pozici **domovníka** vystřídal na podzim r. 2012 Tomáš Jelínek dosavadního správce domu Aleše Jakovce, který se odstěhoval.

Stručný popis jednotlivých oblastí života sboru je nutné doplnit ještě dvěma odstavci. Tím prvním je zmínka o dalších pracích, oblastech a aktivitách, které do života sboru patří. Některé se opakují pouze jednou za rok, jiné jsou pravidelné. Některé, ač jednorázové, vyžadují pozornost mnoho měsíců či trvalou. Některé souvisí s profesní odborností toho, kdo je vykonává, jiné jsou prostě službou, kterou se někdo uvolí vykonávat. Ale všechny jsou potřebné, někdy i nezbytné. Zkusme je pouze vyjmenovat: **příprava lednových koncertů, jejich dramaturgie a organizační zajištění, vedení dětského komorního orchestru, vedení mládeže, organizace jejího středního programu, příprava a organizace divadla mládeže, správa sborových webových stránek, členství v Dozorčí radě střediska Diakonie Ratolest, vedení zpívaných pobožností v tomto středisku, vedení schůzek učitelů Nedělní školy a příprava jejich programu, příprava společ-**

ného oběda při generální zkoušce vánočního divadla, organizace a vedení sborového víkendu v Chotěboři, revize sborového účetnictví, vedení mzdové agendy sboru, příprava gratulačních dopisů, správa sborového archivu.

Poslední odstavec je nesen vděčností. Vše, co se ve sboru děje, by nemohlo existovat bez ochoty k práci a využití mnoha talentů. Že tu jsou desítky takových, že mají co nabídnout, mohou a chtějí to nabídnout, je veliký dar. Proto první i poslední dík patří Hospodinu, Pánu církve. Veškerý další dík bude patřit vám, milí přátelé, sestry a bratři, kteří se podílíte na tom, čím sbor žije a čím slouží ostatním. Před dvěma lety jsme se pokusili všechny vyjmenovat a došli jsme téměř do stovky jmen. Později nám docházelo, kolik jmen nám uteklo. Navíc – kdo chce vypočítat všechna dobrá slova, stisky rukou, všechny drobné pomoci, třebaš příležitostně? Protože to vše vytváří sbor a jeho život.

Přelom roku 2012 a 2013 byl ovlivněn nemocí faráře a jeho žádostí o tříměsíční studijní volno. Dojdeli k tomu, bude sbor po tři měsíce odkázán na vlastní „sebeobsluhu“. Tehdy se jeho vnitřní síla naplno projeví.

„Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. Stále za vás Bohu děkuji pro milost Boží, která vám byla dána v Kristu Ježíši; on vás obohatil ve všem, v každém slovu i v každém poznání.“ (1. Korintským 1, 3-5)

Pavel Klinecký a staršovstvo sboru

Poděkovní list.

Milí děti, mládež sboru Strašnice, moc sme vděční za vaši dar, a zvlášť děti mají radost z her a miču, kteří pověřivaj. Moc vspomínaj na provedení čas z Emou a Matejem, v roce 2013 přejou všem vám Božího požehnání, zdraví, radosti, laski. veselí.

z vděčnosti vaše děti z Bohemki a rodina Srdlova.

Předávací list

Nedělní škola sboru ČCE Praha 10 - Strašnice, se rozhodli podpořit z práci z dětmi a tak v koupení různých her v roce 2012, pro nedělní školu v Bohemce, UA, Mikolajevska oblast, Vradijevský rajon. Příspěvek ve výši 5000 Kč.

Příspěvek byl předán učitelkou Emou, která vyučovala češtinu děti v Bohemce v červenci 2012 roce.

Přijal:
ordinovaná presbyterka Srdlova

Přímá daru potvrzují:
[Handwritten signature]

SBOR POTŘEBUJE DOBROU DUŠI

Pamětníci ve sboru vzpomínají na sborovou sestru Žofinku Malečkovou, provázející práci prvních dvou strašnických farářů – laskavou i neúnavnou, katechetku i úřednici, pastýřku a zpovědnicí. Mladší pamětníci pak vzpomenu na Slávinku Radechovskou, profesorku češtiny, básnířku. I ona učila děti, i ona se potýkala s administrativou, jak její umělecká povaha stačila. Obě tyto sborové legendy vynikaly laskavostí, pozorností vůči příchozím, uměním naslouchat, mlčet a říci moudré slovo v pravou chvíli. S vděčností vzpomene i na ty, které na pozici sborové sestry působily kratší dobu, ale také projevíly mnohá obdarování: na Jiřinu Myslivečkovou, Danu Havelkovou, Hanu Brožovou, Magdalenu Míkovou.

V roce 1995 jsme stáli s tehdejším kurátorem sboru Janem Balcarem před úkolem najít novou sborovou

sestru. Shodně jsme si říkali, že musíme být skromní, protože takové sborové sestry, jako byla Žofinka Malečková a Slávinka Radechovská, se už nerodí. Očekávali jsme spolehlivou pokladní, korespondentku i manažerku, prostě úřednici. Ženu, která nebude hledět na výši platu, protože mzdové možnosti sboru jsou omezené. Ženu, která nebude hledět na čas, protože potřeby sboru jsou neomezené.

Přijali jsme manželku tehdejšího presbytera Milenu Reimanovou, schopnou úřednici. V té chvíli jsme netušili, že se staneme svědky nečekané proměny.

Milena Reimanová zůstala dobrou pracovnící v administrativě, očekávanou kvalitu podržela. Jak se seznamovala s příchozími do modlitebny i sborové kanceláře, přidávala ke spolehlivosti schopnosti vzácnější: zájem o druhé, citlivou náklonnost, přívětivost, ochotu vyslechnout, přidat povzbudivé slovo nebo alespoň účastný pohled. Vedle schopné úřednice byla opravdu sborovou sestrou. Splnilo se to, co jsme neočekávali – v kanceláři sboru se objevila opět „dobrá duše sboru“.

Ne, sestra Milena nepíše básně ani nevyučovala děti. Nemusela také opisovat na stroji desítky textů jako její předchůdkyně, to dnes vyřídí stroje. Od technologického pokroku však nemůžeme čekat úsměv, hřejivou atmosféru, trpělivost. Žádná technika se neumí usmát, když přijde dítě na náboženství nebo starý muž zaplatit salár. To umí sestra Milena. Umí projevit zájem o radosti i starosti každého, kdo se objeví. Umí svým zájmem o život sboru přemáhat i nemalé problémy zdravotní. Umí přemáhat i vrtochy faráře, svého nadřízeného; protože i ten je jenom člověk. Neumí se netrápit, když není všechno, jak má být.

Dar shůry? Pokusím se to odhadnout: sestra Milena chtěla sboru sloužit jako každé jiné firmě. Ta firma se jí ovšem posléze proměnila v živé lidi, členy sboru i příchozí. Sbor není jen celek, „množina“, nýbrž jednotliví lidé: tento bratr a tato sestra, tato rodina, toto dítě, každý se svým životním příběhem, se svými radostmi i starostmi. „Sbor“ jsou také konkrétní lidé, kteří sboru obětují část

svých finančních prostředků, často pracně uspořené. S jejich obětavostí je proto nutno zacházet odpovědně, právě jako s jejich důvěrou. Kvůli nim a pro ně spolupracovala sestra Milena sbor v roli sborové sestry.

Vzpomínám s láskou i úctou na všechny předchůdkyně sestry Mileny ve sborové kanceláři, vzpomínají na ně tak všichni, kdo je pamatují. I ony byly nebo se snažily být dobrou duší sboru. Na toto vymezení práce sborové sestry, totiž být „dobrou duší sboru“, jsem však přišel až po mnohaleté práci sborové sestry Mileny Reimanové. Nikoli náhodou.

Pavel Klinecký

VAN JILEMNICKÝ

23. 5. 1944 Hořice v Podkrkonoší – 3. 5. 2012 Praha

Z našeho života odešel člověk, který by se jen těžko vtěsnil do některého ze šuplíků, do jakých zařazuje lidi společenská konvence a obecně vžité představy. Byl umělcem a ti žijí svůj život v naladění na docela jiné frekvence. Někdy bývá jejich život hodně složitý, ve vztazích komplikovaný, vnější neuspořádaný, své okolí provokující.

Kolikrát Ivan celé hodiny bloumal po ulicích s rukama v kapsách, člověku by se chtělo říci „od ničeho k ničemu“. Co všechno se v něm v těch chvílích odehrávalo? Protože jsme ho znali, tušíme s kým tam uvnitř ve svém srdci hovořil, s kým se přel, komu a z čeho se zpovídal, koho prosil o sílu. Přistoupit ke kameni a dát mu tvar nemůže člověk nepřipraven. Ivan hledal sílu u Hospodina. V něm našel jistotu a potěšení. Svou poslední velkou práci, kterou prezentoval již v době nemoci na sochařském sympoziu v Dobřichovicích, nazval Krásná je modrá obloha.

Úžas nad Božím dílem byl přítomen v celé Ivanově tvorbě. Jeho sochy jsou jedním velikým chvalozpěvem. Vždycky mně přišly nesmírně krásné, tvarovou jednoduchostí velmi působivé a produhovnělé. Ivan nepotřeboval, ani netoužil zobrazovat to, co můžeme vidět očima. Stav duše, údiv a obdiv před stvořením a Stvořitelem, vděčnost za dar života, rozměr naděje – to byla Ivanova témata. S neuvěřitelným citem pro milovaný pískovec modeloval až neskutečně měkké linie. Napověděl, ale nechal divákovi prostor pro přemýšlení a dotažení.

... z rozloučení ve Strašnicích 12. 5. 2012, Jan Balcar

JIRÍ J. OTTER: Moje zvláštní členství ve strašnickém sboru

Je mu 94 let a je patrně nejstarším mužským návštěvníkem strašnických bohoslužeb.

Drobnější postavy, duševně svěží, usměvaný... ne, to se nechce věřit!

Jsem tam už i přednášel na téma „Nová reformace?“, s odkazem na knihu H. R. Robinsona „Honest to God“. Pak jsem musel většinu času věnovat přípravě XV. synodu, který se konal v únoru 1966. Do Strašnic víc jezdila manželka s dětmi. Mezi tamními členy měla příbuznou Vlastu Hradilovou, manželku herce Bohuše Hradila, která jako pracovnice rozhlasu úzce spolupracovala s farářem Balcarem. Snažil jsem se vůbec bratru Balcarovi vyhovět, kdykoli potřeboval nějakou výpomoc. Večer na Zelený čtvrtek r. 1967 jsem měl při biblické hodině přípravu na Velikonoce, po návratu ze skotského synodu večer vyprávění o církvích ve Skotsku. Koncem října jsem měl kázání k výročí reformace, v listopadu a prosinci jsem v době farářovy delší nemoci konal biblické hodiny.

Na jaře 1968 pak došlo k smutným událostem. V době mého čtrnáctidenního přednáškového pobytu ve Švýcarsku jsem se až opožděně po návratu do Curychu dozvěděl truchlivé zprávy, že v Praze zemřel synodní senior dr. Viktor Hájek i farář Lubomír Balcar. Jejich pohřby jsem už bohužel nestihl. Po návratu jsem ve Strašnicích pokračoval v konání biblických hodin a kázal o Velikonicích. Pro neděli 9.6. jsem získal pro Strašnice státní souhlas, aby zde mohl kázat farář dr. Hofmann z NSR. Překládal jsem jeho kázání i následný rozhovor na kruchtě. To už bylo v plném proudu tehdejší „Pražské jaro“, kdy jsme chovali mnohé naděje, které žel skončily srpnovou invazí vojsk. V říj-

Do sboru ve Strašnicích jsem se s rodinou přihlásil, když jsem byl v srpnu 1965, tehdy farář a senior v Mariánských Lázních, povolán za tajemníka do synodní rady ČCE. Duchovenští tajemníci tehdy příslušeli do pražských sborů podle svého bydliště. Já jsem měl z bytu v Sokolské ulici nejbližší sbor na Vinohradech, ale tam už byl zabydlen kolega dr. Zelený. A tak jsem rád přijal pozvání faráře strašnického sboru Lubomíra Balcara, abych se stal členem jeho sboru. Právě s bratrem Balcarem jsem už byl po řadu let spojen jako přispěvatel do jím vedeného církevního tisku.

Můj vztah k strašnickému sboru však nedopadl tak úzce, jak jsme si představovali. Tajemnický úvazek nárokoval mnoho času. Služba v kanceláři trvala až do pozdních hodin, zasedání SR často až do noci. A nastalá šedesátá léta již kypěla mnohotvárnými událostmi. Od nás tajemníků se předpokládalo, že budeme o nedělích a svátcích kazatelsky vypomáhat v uprázdňených sborech. Rád jsem přijímal pozvání do různých sborů, abych poznával situaci v širší církvi.

První možnost být ve Strašnicích jsem měl až v neděli 24.10.1965, kdy bratr Balcar při bohoslužbách představil naši rodinu jako nové členy. V dalším týdnu

nu jsem přispěl při sborovém večeru vzpomínkou k památce faráře Balcara, v listopadu jsem při instalaci nového faráře Jiřího Lejdara tlumočil blahopřejný pozdrav synodní rady.

Až v neděli 15.12. jsem se dostal poprvé na Lejdarovo kázání. Ten mne pak před volbou nového staršovstva trochu překvapil, když mne požádal jako kolegu a přítele, abych nepřijímal kandidaturu na volbu, protože by chtěl být zcela volný pro své pojetí práce. To jsem rád slíbil, protože bych stejně nemohl věnovat sboru potřebný čas jako presbyter.

Prislíbil jsem mu však kazatelskou výpomoc, bude-li potřebovat. Ta pak záležela i v tom, že jsem občas vzal do Strašnic jako kazatele zahraniční hosty, kteří si přáli navštívit některý pražský sbor.

(Psáno v červenci 2012, upraveno jlb)

Z připojeného faktografického výčtu vyplývá, jakým způsobem se v době své celocírkevní služby bratr Jiří J. Otter aktivně podílel na sborové práci ve Strašnicích. 31x vystoupil na kazatelnu, 14x překládal kázání zahraničních hostů, 12x vedl biblické hodiny a pronesl 15 přednášek. Patří mu za to náš dík. Radujeme se z toho, že ho dosud smíme vídat mezi sebou a že mezi námi žije rodina jeho vnuka Tomáše Najbrta, autora úvodního biblického zamyšlení.

PENÍZE A OBĚTAVOST - jak na tom jsme?

„Povstaň, Hospodine, vyraz proti němu a poval ho, svým mečem zachraň mou duši před hříšníkem, svou rukou mě, Hospodine, zachraň před lidmi, před lidmi, pro které tento život znamená všechno, jejichž břicho plníš svými dary. Jejich synové se dosyta najedí, a co zbude, nechávají svým dětem. Já však ve spravedlnosti uzřím tvou tvář, až procitnu, nasytím se pohledem na tebe.“ Žalm 17,13-15

Nápad na napsání tohoto článku se zrodil po poměrně bouřlivé diskusi v rámci jedné schůzky staršovstva na podzim loňského roku. Šlo o přípravu podkladů a reakci na situaci okolo přijetí Zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi. Jak pravděpodobně víte, jedná se o dlouho očekávaný zákon, který řeší navrácení majetku zabaveného církvím. Ale také (a pro nás asi hlavně) zavádí ekonomickou odluku církví od státu. Lapidárně řečeno: církve si v horizontu několika let budou moci dovolit financovat přesně to, na co si jejich členové vyberou prostředky. Nechme nyní stranou

otázku, zda je to tak správně či nikoliv. Každopádně jsme jako církev i sbor postaveni před otázkou, jak s novou situací budeme schopni naložit.

První otázkou, na kterou si muselo staršovstvo odpovědět, bylo, zda je náš sbor výhledově finančně soběstačný. Zdá se, že jedinou správnou odpovědí je, že ano. Vlastně kdo jiný by už měl být soběstačný než sbor naší velikosti? Když se ale podíváme na aktuální rozpočet, tak ten je v záporných hodnotách. Ještě se nám nepodařilo vybrat peníze na opravu střechy a už nás trápí další potřeba – odvlhčení modlitebny. A to si pořád ještě nemusíme plně financovat plat našeho faráře. Při velikosti našeho sboru v rámci ČCE je mnohem palčivější i další otázka, která směřovala k možnostem solidarity s menšími a méně soběstačnými sbory. Je vůbec možné zvýšit míru obětavosti uvnitř našeho sboru?

Staršovstvo obdrželo k otázce financování sboru řadu statistických podkladů, které nás ale v mnohém překvapily. Hlavní překvapení ovšem bylo, jak málo toho o finanční oběta-

vosti členů sboru vlastně víme a jak málo jsme o ní zvyklí přemýšlet a mluvit. Jak málo jsme zvyklí přemýšlet o naší osobní finanční obětavosti vůči sboru. Pokud ale máme novou situaci jako sbor zvládnout, bude se muset změnit náš přístup k tomuto tématu. Jak tedy začít?

Podívejme se na některá konkrétní čísla. Srovnajme například obětavost našeho sboru s podobnými sbory (velikostí a strukturou) v Praze: v součtu saláru a sbírek na člena s hlasovným právem dosahuje náš sbor pouze 70 % průměru.

Následující tabulka zobrazuje strukturu salárníků našeho sboru podle výše příspěvků:

Procentní podíl salárníků	Průměrná výše saláru za měsíc	Výše saláru za rok
37 %	55 Kč	do 1000 Kč
19 %	152 Kč	1001 - 2000 Kč
24 %	328 Kč	2001 - 5000 Kč
20 %	1094 Kč	nad 5000 Kč

Pokud příjmy od členů sboru přepočteme na měsíc, vyjde nám například, že více než třetina z nás měsíčně přispívá v průměru pouhých 55 Kč. Pokud sečteme příspěvky 80 % přispěvatelů dospějeme ke skutečnosti, že dají dohromady za měsíc 18.139,- korun. To není dostatečné ani pro běžnou rodinu, natož evangelický sbor, který má tak vysoké měsíční náklady, že situaci nemůže zachránit ani zbývajících 28 bratří a sester, kteří každý měsíc dávají více než 1.000 Kč.

Na tomto místě je potřeba přiznat, že téma peněz není úplně jednoduché. Hodnota peněz je hodně relativní a záleží na životní situaci každého z nás. Jen těžko lze nastavovat nějaká obecná doporučení a mluvit o obětavosti někoho jiného. Nezbyvá nám tedy, než podívat se na tato čísla optikou naší osobní situace.

Pohled na tato čísla nás nutí k zamyšlení, kde v této statistice stojíme my osobně a kde by-

chom asi stát měli a chtěli. Nabízíme pár otázek, na které každý může hledat svoji odpověď:

- Při přepočtu na měsíc a ve srovnání s jinými náklady naší domácnosti hraje salár takovou roli, jakou důležitost přisuzujeme životu našich rodin ve sboru?
- Pokud platíme salár za rok jednou nebo dvěmi platbami, kolik to dělá měsíčně?
- Pokud přepočítáme salár na člena naší domácnosti, je náš příspěvek dostatečný?
- Neurčili jsme výši našeho příspěvku před mnoha lety, aniž bychom zvažovali inflaci a neklesá tak časem hodnota našeho příspěvku?

A na úplný závěr nám dovolte poslední provokativní otázku: dovedete si představit, že bychom se jako sbor dokázali jako naši předchůdci složit na nový sborový dům a modlitebnu?

Co si o tom myslíte?

Martin Šubert, Martin Řeháček

**V ROCE 2013
SI PŘIPOMÍNÁME
ČTYŘSTÉ VÝROČÍ
CELÉHO VYDÁNÍ
BIBLE KRALICKÉ**

VZPOMÍNKA STARÁ 20 LET

Když zemřel farář Jiří Lejdar, vzal si mě stranou tehdejší strašnický kurátor, velmi moudrý Daniel Titěra, a řekl mi: Nový farář bude farářem pro tvou generaci a pro ty ještě mladší. Tak hledejte, nebudu vám do toho mluvit.

Záhy jsme dali dohromady šest jmen. Silná svědectví jednoho presbytera a jednoho mladého kazatele způsobila, že staršovstvo mě jako místokurátora požádalo, abych cestu po farářích začal v Modřanech. Zavolał jsem Pavlovi Klineckému. Asi mu to okamžitě sepnulo, protože při následující návštěvě jsme se nezabývali tím, čemu se říká úvod. Zeptal se mě rovnou, jakého faráře chceme. Bouřliváka, moudrého učitele, člověka uměleckého ražení, spíše dogmatika či liberála, faráře angažovaného politiky a společensky a pokračoval dalším dlouhým výčtem. Zaskočen rozsáhlostí předestřených farářských typologie jsem se

zmohl na velice banální odpověď: DOBRÉHO. Pavel zvedl obočí a po chvíli pravil: No. tak to nevím... Ta odpověď mě velice uklidnila. Kdyby mě tehdy řekl, že jsem na správné adrese, asi bych se rychle poroučel a utíkal na autobus. Přišel bych tak o další dvě hodiny nádherného vzpomínání na naše staré dobré Strašnice. Pavel vyrostl v trojúhelníku Rapid, Partygo (Partyzánské náměstí), Průběžná. Prostě Strašničák jak poleno. A Milena bydlela v domě, stojícím v místě, kde dnes čekáme u Metra Strašnická na tramvaj. Večer jsme ukončili stanovením lhůty, v níž se nám Klinečtí vyjádří.

Netrpělivě – i když v předtuše dobrého konce – jsme čekali. Hned jak přišlo z Modřan ANO, rozejeli jsme úpravy bytu. Když se chýlily ke konci tak nám došlo, že v tak malém bytě nemohou Klinečtí bydlet a honem jsme rekonstruovali další dvě místnosti. I staršovstvo mívá svá „okna“.

A pak to přišlo. Strašnickou faru zabydleli Pavel s Milenou a svými čtyřmi dětmi. Bylo to pořádné „nakopnutí“ strašnického sboru, vyčerpaného tříletou rekonstrukcí modlitebny a sklíčeného událostmi kolem nemoci a úmrtí bratra faráře Lejdara. Pavel přišel s velkou chutí, plný nápadů, ale také zkušený natolik, aby se vyvaroval necitlivých zásahů do života sboru. Jeho invence se zdála bez konce. A ta kázání. Žádná zkostnatělá dogmatika či pietistická rozněžnělost. Reálné přítomná a život propustující radost z toho, že smíme žít před tvářmi Hospodinovou v plné svobodě a důstojnosti, limitované jenom odpovědností tomu, který je věrný a jehož milosrdenství zůstává navěky.

Práce ve Strašnicích se rozjela naplno a do velké šíře, ale to už většinou všichni pamatujeme. Jinak nám to každoročně připomíná zpráva o životě sboru ve výročním sborovém dopise.

Když vzpomínám na události před dvaceti lety, pak s vděčností Bohu, že se tak stalo.

Jan Balcar

HOSPODAŘENÍ SBORU V ROCE 2012

V minulém roce jsme na výročním sborovém shromáždění přijali deficitní rozpočet vzhledem k plánovaným stavebním úpravám a nezbytné údržbě v několika bytech. Největší opravy se uskutečnily ve třetím a čtvrtém patře. Na počátku roku jsme opravili rozpadající se komíny, na konci roku pro stálé zatékání do mansardových bytů jsme museli zhotovit novou střechu na jižní straně sborového domu. Po kontrole vodovodní soustavy nám odborníci doporučili soustavu vyměnit, jinak nám zastaví přítok vody. Ale i další neplánované opravy navýšili výdaje v položce Stavební opravy a údržba oproti předpokladům rozpočtu. Plánovanou opravu fasády modlitebny jsme konzultovali s odborníky, kteří nás upozornili na změny parametrů vlhkosti modlitebny a zvláště přilehlých suterénních místností. Dali jsme změřit vlhkost a poté zhotovit projekt. Na základě projektu jsme změnilí postup – nejprve odvlhčit a poté udělat fasádu. Tyto práce jsou však velice nákladné, proto jsme vyhlásili účelovou sbírku na stavební fond. V roce 2012 přispěli naši členové částkou téměř 100 tisíc Kč.

Podáři lo se nám zrekonstruovat byt, v kterém bydleli studenti. Byt jsme rozdělili na dva a již zde bydlí spokojení nájemníci. Opustil nás domovník, do jehož bytu se nastěhovaly dvě studentky dočasně, než budeme mít připravenou jeho rekonstrukci - je to poslední byt, v kterém teplo zajišťují stará topidla WAW. Pro nově zřízený jedenáctý byt jsme neměli domácí zvonek, proto bylo potřeba tuto službu zajistit.

Na tyto činnosti jsme střeádali několik let ve stavebním fondu. Příspěvky členů i přátel sboru (chrámové sbírky, saláry, dary) zajišťují běžný chod sboru, přičemž pracujeme s dostatečnou finanční rezervou pro případ nenadálé události. Například loni nové napojení na veřejný vodovod 30 tisíc Kč, domácí zvonky, 12 tisíc Kč, projekt na odvlhčení modlitebny 14 tisíc Kč, střecha domu 206 tisíc Kč, úprava stromu na dvorku 4 tisíce Kč, ulomený svod okapu a ukradenou měděnou část okapu jsme zabezpečili provizorně, ale rozkopání chodníku nás čeká letos.

Jednotlivé stavební činnosti a další opravy organizuje hospodářská rada staršovstva. Poděkování patří i Zuzaně Rákosníkové, Jiřímu Kolaříkovi a Tomáši Jelínkovi, kteří jednotlivé akce zajišťovali.

Komentář k tabulce s přehledem hospodaření sboru za rok 2012 a předpokladem roku 2013:

I letos vypracovala hospodářská rada deficitní rozpočet roku na rok 2013. Ztráta bude hrazena ze sborových finančních zdrojů.

V řádku „Ostatní příjmy“ jsou zahrnuty například tržby z prodeje knih, úroky v bance, sbírka na vánoční tombolu. Loni se nám nepodařilo získat ani jeden grant od Městské části Praha 10. Na kontě Nedělní školy zbylo do letošního roku 6.060 Kč. Loni děti věnovaly promítací plátno sboru v Soběhrdech a finanční dar na dárky pro děti v ukrajinské Bohemce.

V rubrice „Sborové výdaje“ stanovují výši repartic a personálního fondu nadřízené orgány církve. V rubrice „Stavební úpravy, údržba“ jsou uvedeny náklady za práce, uvedené v úvodu. V položce „Poskytnuté dary, celocírkevní sbírky“ jsou zahrnuty dary a celocírkevní sbírky. Věnovali jsme dar FS Přeštice, Seniorátnímu výboru pro FS Beroun a časopisu Hlas mučedníků a tábora Nedělní školy. Spotřeba energií: elektřina byla vyšší oproti očekávání zejména navýšením výdajů za elektřinu a vodné. Ostatní výdaje: náklady na spotřební materiál, například kancelářské potřeby, úklidové prostředky, toaletní potřeby, tiskoviny, učební pomůcky, dárky pro děti. Dále do této položky jsme zahrnuli výdaje na poštovní poplatky, náklady na dárky křesťanské služby a občerstvení a další jednotlivé výdaje.

Ukončila jsem po 17 letech službu ve sborové kanceláři. Děkuji všem, kteří mi byli oporou, pomocí a věnovali mi přízeň.

V Praze 20. ledna 2013
Milena Reimanová

Sborové příjmy	Předpoklad roku 2012	Skutečnost roku 2012	Předpoklad roku 2013
Salár	550.000	570.614	600.000
Sborové sbírky	115.000	114.517	120.000
Sbírka na křesťanskou službu	25.000	31.070	30.000
Dary, staveb. fond, celocírk. sb.	200.000	265.506	300.000
Příjmy z pronájmů	700.000	744.828	700.000
Ostatní příjmy	15.000	91.204	15.000
Granty	10.000	0	0
Příjmy celkem	1.615.000	1.817.739	1.765.000
Sborové výdaje			
Odvod repartic	70.022	70.022	79.251
Odvod personálního fondu	77.000	77.000	78.500
Stavební úpravy, údržba	1.300.000	1.879.079	1.000.000
Mzdové výdaje, pojištění	490.000	386.911	490.000
Poskytnuté dary + celocírk. sb.	55.000	192.406	120.000
Spotřeba energií	90.000	131.928	150.000
Telekomunikace	20.000	16.346	20.000
Dům – pojištění a daň	25.000	28.826	30.000
Ostatní výdaje	280.000	289.588	247.000
Výdaje celkem	2.407.022	3.072.106	2.214.751

PŘEČETLI JSME:

ŘEKL BŮH V KRISTU SVÉ JASNÉ ANO?

Apoštol Pavel má za to, že Boží zaslíbení nalézají v Ježíši Kristu své potvrzení. On je tím zaslíbeným Mesiášem, Božím Pomazaným, který přišel do našeho světa, aby všichni lidé svou víru, naději a lásku vložili do něho a spolu s ostatním stvořením našli spásu, tedy naplnění života s Bohem.

Ten, co se narodil v Betlémě byl jiný, než jak ho vyhlížely tradiční představy. Stoloval s výběřčími daní a hříšníky, přátelil se s ženami, nuzáky a vyvrheli, a nakonec položil svůj život za přátele i nepřátele.

Učme se proto od něho a přistupujme k lidem jiné víry v důvěře, že milost trojjediného Boha je mocnější a svobodnější, než nám dovolí si představit naše nedokonalé poznání, a je přítomna skrze Ducha svatého i tam, kde ji nejsme s to rozpoznat, stejného Ducha, jehož pečeť neseme na sobě i my, co se hlásíme ke Kristu.

Pavel Vychopeň

ROZHOVOR se Zuzkou Rákosníkovou

Sestra ing. arch. Zuzana Rákosníková je mnohaletou členkou našeho sboru a výrazně se podílí na všech stavebních akcích, realizovaných v našem sborovém domě. Konkrétně se jedná o přestavbu suterénních prostor včetně žlutého pokoje, o úspěšnou rekonstrukci několika bytů, opravu střechy a aktuálně o sanaci celého objektu.

To je hlavní důvod, proč jsme Zuzanu požádali o následující rozhovor.

Zuzko, řekni nám, prosím, něco o sobě. Odkud pocházíš, kde jsi vyrůstala, jakou máš rodinu?

Dobrý den, Láďo, vážím si Tvého pozvání k povídání. I když si myslím, že jsem takový obyčejný sborový člen a není třeba mne zpovídat. Vyrostla jsem ve skautské rodině na sídlišti v Malešicích jako nejstarší ze tří dětí. Moji rodiče mě vychovali v lásce a učte k druhým lidem a vypěstovali ve mně potřebu být často v přírodě, zejména v horách, v zimě i v létě. Měla jsem štěstí, že jsem potkala skvělého muže Jiřího, žijeme spolu již 28 let. Máme Mařenku a Kryštofa, kteří chodili do nedělní keramiky a dramataku, ale dnes sbor moc nenavštěvují.

Máš velice zajímavou profesi a jsi v ní úspěšná. Jak ses k ní dostala?

Sen být architektem mě provázel od nepaměti. Asi proto, že oba rodiče byli stavaři. Postupně jsem se k této profesi propracovávala klikatými cestičkami přes stavební průmyslovku, praxi v ateliéru a studium na pražské technice. Nevím, jestli jsem „úspěšná“, ale snažím se být užitečná.

Pověz nám, prosím, o svých projektech, ze kterých máš největší radost.

V poslední době se převážně zabývám rekonstrukcemi objektů. Dělán i projekty přestavby památkově chráněných objektů, například od architektů Osvalda Polívky a Otakara Novotného, kteří významně ovlivnili českou secesi a modernu. Musím hodně studovat archivní podklady a spojovat různé souvislosti – výtvarné, technické i historické. Přitom nesmím atmosféru domů zásadně změnit nebo poničit. Je to práce zodpovědná a citlivá. Moc mě to baví.

Pracuješ raději v týmu nebo dáváš přednost samostatné práci? A proč?

Způsob práce se liší podle typu zakázky. Před dvěma roky jsem projektovala větší studii re-

kreačního zařízení, kterou jsem zpracovávala s kolegou. Rekonstrukce dělám koncepčně raději sama. Samozřejmě vždy potřebuji tým spolupracovníků - specialistů, který ale pokaždé sestavuji podle okamžitých konkrétních potřeb.

Jak hodnotíš naši současnou architekturu?

Myslím si, že je vidět stále více dobrých stavb. Po porevoluční euforii, přinášející takřka neomezené možnosti a svádějící někdy k nevkusu nebo divokým nápadům, roste společnost k zodpovědnějšímu přístupu k investicím. Ona totiž architektura není jen obrazem architektů, ale především investorů. Taci, kteří iniciují výstavbu mamutích obchodních komplexů a satelitních městeček kolem velkých měst, jsou velmi nezodpovědní ke krajině a nám všem. Tam se o architektuře vůbec nedá hovořit.

Dnes jsou lidé téměř ke všemu velice kritičtí. Někdy jsou málo skromní a pokorní, stále si stěžují. Na všechny a na všechno. Jaké jsou Tvoje profesní a lidské zkušenosti se zákazníky a spolupracovníky?

Nemohu si stěžovat asi proto, že se pohybuji mimo střední proud. Moje profese má výhodu, že když nenajdu s klientem společný názor, nemusím pro něho pracovat. Pochopitelné je to rozhodování mezi svobodou a financemi. Stejně tak spolupracovníky volím podle potřeby a nyní mám štěstí na ty zodpovědné. Také na úřadech se přístup ke klientům velice zlepšil. Pokud se zrovna nezrychlil, jsou úředníci alespoň slušní. Jediné co nefunguje dobře, je státní správa v oblasti památkové péče.

Co Tě přivedlo do naší církve a konkrétně do strašnického sboru?

To je hezká otázka. S mojí skautskou výchovou jsem začala jezdit na tábory pro děti. Jedním z vedoucích byl Franta Šilar, který nás vzal do kostela U Salvátora. Kázání faráře Schilleru mne hluboce oslovila. Začala jsem chodit

do salvátorského pěveckého sboru, kam jsem přivedla i svého muže. V basech tam zpíval Pavel Klinecký. Když začal „farářovat“ ve Strašnicích, kde bydlíme, přešli jsme za ním sem.

Co Ti život ve sboru přináší?

Tady ve sboru se cítím být jeho součástí. Prostě sem patřím. Mám ráda kázání, modlitby a to, že členové sboru dobře zpívají. Mám zde kamarády, se kterými se ráda vidím i mimo nejdělní setkávání.

Chtěla bys nám říci něco na závěr?

Ráda bych všem poděkovala, že mne mezi sebe přijímají. A chci říci, že práce pro sbor je pohodová, protože sbor má dobré vedení, které moc dobře ví, jak se starat o svěřený majetek.

Ladislav Janeček

TÁBOR NŠ 2013
JIŘETÍN POD JEDLOVOU
ZAČALO PŘIHLAŠOVÁNÍ
29. červen - 10. červenec
(O DVA DNY DELŠÍ)
VÍCE INFORMACÍ:
TABORNS.ZDE.CZ

PRAVIDELNÁ SETKÁNÍ VE SBORU

neděle	9.00	Bohoslužby pro děti i dospělé
úterý	19.00	Setkání třicátníků (dvouměsíčně)
středa	14.00	Setkání starší generace
středa	16.45	Setkání konfirmandů
středa	18.00	Sdružení mládeže
čtvrtek	16.00	Biblická hodina starších i mladších dětí
čtvrtek	17.00	Dramatická skupina
čtvrtek	18.00	Křesťanská služba (1x měsíčně)
čtvrtek	19.30	Staršovstvo (1x měsíčně)
čtvrtek	20.00	Setkání učitelů Nedělní školy (1x měsíčně)
pátek	17.30	Hovory nejen pro křesťany
pátek	18.45	Chvilka ticha, modlitby, meditace, písně
pátek	19.30	Setkání střední generace

ÚŘEDNÍ HODINY VE FARNÍ KANCELÁŘI

úterý, čtvrtek, pátek	8.30 – 12.00
středa	14.30 – 18.00

Návštěvu v jinou dobu možno domluvit telefonicky (274 811 226, 737 876 283) nebo e-mailem (strasnice@evangnet.cz).

ZÁKLADNÍ ÚDAJE O SBORU

Počet členů sboru k 1. 1. 12 787

Přírůstky +14

- křtem 12

- přistěhováním 2

Úbytky -4

- úmrtím 3 *

- odstěhováním 1

Počet členů sboru k 31. 12. 12 797

* členem sboru byli 3 z 5ti zemřelých

Pokřtěni byli:

Tobiáš Janeček, Karolina Marcinová,
Petra Adámková, David Adámek,
Ema Rosová, Mariana Kuželová,
Marie Červenková, Adam Nejedlý,
Tobiáš Podroužek, Tomáš Pužej,
Věra Dumková, Julie Velebová

Konfirmováni byli:

Marie Červenková,
Eliška Chlebounová, Adam Nejedlý

Zemřeli:

Eva Kolovecká, Ivan Jilemnický,
Longin Klinecký, Antonín Pola,
Milada Pokorná

JARNÍ KALENDARIUM

17. 3.	neděle	10.00	výroční sborové shromáždění
24. 3.	Květná neděle	9.00	bohoslužby s Večeří Páně
		1500	velikonoční sborové odpoledne
28. 3.	Zelený čtvrtek	19.00	čtení pašijí
29. 3.	Velký pátek	17.00	bohoslužby s Večeří Páně
31. 3.	Neděle vzkříšení	9.00	bohoslužby s Večeří Páně
17. - 19. 5.	pátek - neděle		víkend Nedělní školy
19. 5.	neděle	9.00	Boží hod svatodušní, bohoslužby s Večeří Páně
23. 6.	neděle	9.00	konec školního roku, bohoslužby s Večeří Páně
29. 6. - 10. 7.			tábor strašnické NŠ, Jiřetín pod Jedlovou
červenec			voda mládeže
srpen			hory mládeže
červen - září	1. fáze realizace rojektu odvlhčení modlitebny a suterénních prostor		
8. 9.	neděle	9.00	začátek školního roku, bohoslužby s Večeří Páně
27.-29. 9.	pátek - neděle		sborový víkend v Chotěboři

PŘEČETLI JSME: O SPIRITUALITĚ

Tento módní a oblíbený pojem přišel k nám se vpádem východních nauk. Nemastný, neslaný koktejl zdravé výživy, meditačních cvičení a vzývání přírody nám často míchají „zaručeně praví mistři“ Východu – často s českou národností. Každopádně je představa o Východu personifikována usměvavým a neokázale oblečeným mnichem odkudsi z hor, který bezmezně miluje hady a pavouky a uprostřed své nehybnosti utrousí nějaký ten vtipný a lehce zapamatovatelný slogan. Tomu těžko může konkurovat zažitá a bývalým režimem podporovaná představa vykrmeného pátera, smrtelně vážného mravokárce s bohatě zdobeným ornátem, který se křížuje při pohledu na minisukni.

Lidé netouží slyšet kázání o etice, nechtějí vědět, zda a jak se podle křesťanských zásad řídil ten a ten světec, chtějí slyšet konkrétní praktické rady pro všední den, chtějí vědět, zda podle křesťanských zásad může žít obyčejný a hříšný člověk 21. století. V tomto směru jako by byl Východ univerzálnější, praktičtější, nesvazuje nás na první pohled žádnými předpisy a příkázáními. Zkrátka, vyber si člověče, co se ti hodí. A přitahuje tajemností a mystikou.

“Lidé nacházejí na Východě mystiku, kterou v poslední době v naší církvi nenalézají. Jako bychom nevěděli, že Bůh je v nás, ne na nebi. Přitom křesťanství má daleko lépe propracovanou mystiku než východní nauky, má totiž mystiku personální – je zde konkrétní osoba, která vás miluje.” Zjednodušeně nastíněný posun od náboženství ke spiritualitě nemusí být trvalý jev. Je tu navíc otázka, nakolik si tím člověk ulehčuje život, a nakolik tím hledá něco hlubšího.

Jan Mazanec

PANE NÁŠ, PŘIJÍT DO TVÉ BLÍZKOSTI PRO NÁS NENÍ SNADNÉ. JE TŘEBA UJÍT KUS CESTY: SKRZ VLASTNÍ NESOUSTŘEDĚNOST, POCHYBY, OTÁZKY, I ÚDIVEM A POSMĚCHEM NAŠEHO OKOLÍ. JE TŘEBA DOJÍT ZA HRANICI VLASTNÍ POHODLNOSTI A PŘEKONAT SKEPSI, KTERÁ NÁS ZASTAVUJE PŘED BRANOU NADĚJE.

ALE KDYŽ TO VŠE PROJDEME, NAJDEME TĚ KUPODIVU VELMI BLÍZKO. NEJSI SOUČÁST NAŠEHO MYŠLENÍ, ALE PŘICHÁZÍŠ TAM. NEJSI V LIDECH KOLEM NÁS, ALE PŘICHÁZÍŠ K NÁM SKRZE NĚ. NEJSI PŘÍRODA, ALE MŮŽEME TĚ V NÍ ZAHLÉDNOUT. JSI K VIDĚNÍ V ODPUŠTĚNÍ, KTERÉ NÁM DAROVALI TI, KTERÝM JSME UBLÍŽILI. JSI SLYŠET V RADOSTI TĚCH, KTERÝM JSME ODPUSTILI MY. JAKO BYCHOM TĚ ZASLECHLI UPROSTŘED SPOLEČNÉHO ZPĚVU, V TICHU MODLITBY A VE ZVĚSTOVANÉM SLOVU. PANE, NEDOPUŠŤ, ABYCHOM SI TĚ NAHRAZOVALI VLASTNÍMI SLOVY, VLASTNÍMI ÚSMĚVY A VLASTNÍM ODPUŠTĚNÍM. BUĎ NÁM TÍM NEJBLIŽŠÍM, A PŘECE NEUCHOPITELNÝM.

DĚKUJEME, ŽE K NÁM NEPŘICHÁZÍŠ JEN JAKO TRESTAJÍCÍ SOUDCE, ANI JAKO JEN IDEA NEBO IDEOLOGIE, NÝBRŽ JAKO ŽIVÝ PARTNER, MILUJÍCÍ PÁN A SPRÁVEDLIVÝ KRÁL. CHVÁLÍME TĚ, ŽE TĚ POZNÁVÁME JAKO OBŽIVUJÍCÍ MOC, JAKO MOC DECH I DUCHA VZBUZUJÍCÍ, JAKO DUCHA SVATÉHO. AMEN.

SBOROVÝ DOPIS STRAŠNICKÉHO SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Vydává Farní sbor ČCE, Kralická 4, 100 00 Praha 10, tel.: 274 811 226

Elektronická pošta: strasnice@evangnet.cz; WWW:strasnice.zde.cz

Redakční rada: Jan Balcar, Ladislav Janeček, Petr Kocna, Jiří Slouka

Foto: Petr Kocna; Grafická úprava: Jana Potočková

Bankovní spojení: Česká spořitelna, pobočka Praha 10 – Strašnice, Starostrašnická 47
účet č. 283574329 / 0800, IČO: 47 61 04 84